

De moorden, het horrorhuis, de controverse

De demonen van Amityville

‘Het is een monster. Het heeft geen gezicht!’, riep Danny ‘Het probeerde ons te pakken, maar we zijn weggehold’, viel zijn broertje Christopher hem bij. ‘Kom mee, papa, sta op!’ Stiefvader George Lutz was er bijna in geslaagd zijn hoofd van het kussen te lichten, toen hij hun hond Harry onderaan de trap woedend hoorde blaffen. Met ontblote tanden gromde het dier naar iets wat zich boven hem op de trap bevond. Een gigantische witte gestalte met een puntvormige capuchon, die met uitgestrekte arm in Georges richting wees...

TEKST: HILDA SPRUIT

Het is 14 januari 1976 als George en Kathy Lutz met hun drie kinderen Daniel (10), Christopher (7), Melissa (5) en hun hond Harry hun huis aan de Ocean Avenue 112 ontvluchten. De horror die er zich de afgelopen weken heeft afgespeeld, met als hoogtepunt deze bijzonder angstaanjagende nacht, zorgt ervoor dat de Lutzes hun droomhuis, dat ze 28 dagen eerder betrokken, in blinde paniek en met achterlating van al hun bezittingen verlaten. Ze zullen er nooit meer terugkeren. Het zou er spoken. Sterker nog, het huis zou onder invloed zijn van (een) zeer kwaadaardige demon(en). De griezelige gebeurtenissen zijn wereldwijd veelvuldig en vanuit diverse gezichtspunten beschreven en zelfs meermalen verfilmd. Maar zijn ze waargebeurd of is er bedrog in het spel? Wat er ook gebeurd is: dit huis en deze doodnormale familie hebben het rustige en pittoreske dorpje Amityville stevig op de kaart gezet met één van de meest beroemde spookhuizen ter wereld.

George en Kathy Lutz

13-11-74: een einde aan de hoop

Een griezelverhaal is nog huiveringwekkender als het gebaseerd is op ware gebeurtenissen. Het boek *Het Amityville Mysterie* (oorspronkelijke titel: *The Amityville Horror*) uit 1977 van auteur Jay Anson, dat vertelt over de paranormale ervaringen van de familie Lutz, deed wereldwijd veel stof opwaaien. Maar ook heeft het boek geleid tot rechtszaken over het waarheidsgehalte van de inhoud. Om de beschreven bizarre en mysterieuze incidenten en bovennatuurlijke activiteiten die zich binnen de muren van het koloniale huis afspeelden in een kader te plaatsen, is het goed om eerst in de geschiedenis te duiken. Het huis aan Ocean Avenue 112 in Amityville, een dorpje gelegen aan de zuidkust van Long Island (VS), werd in 1924 door John en Catherine Moynahan gebouwd. Na hun dood trok hun dochter, Eileen Fitzgerald, in het huis. Ze woonde er tot 17 oktober 1960, waarna John en Mary Riley het huis kochten. Door huwelijksproblemen scheidden de Rileys en verkochten het huis in de zomer van 1965 aan de uit Brooklyn afkomstige familie DeFeo, een hecht (katholiek) Italiaans echtpaar met drie zonen en twee dochters. De familie zat vol met goede hoop voor de toekomst en liet dit aan de buitenwereld zien door in hun tuin een bord te plaatsen met daarop de tekst ‘High Hopes’. Ze leefden meer dan negen jaar in het huis toen voor hen op 13 november 1974 om 03:15 uur de hel losbrak. Met een .35 kaliber geweer vermoordde oudste zoon Ronald (Ronnie) DeFeo Jr. (23) alle leden van het gezin; zijn ouders Ronald Sr. (44) en Louise (42), en zijn vier broers en zussen: Dawn (18), Allison (13), Marc (11) en John Matthew (9).

Stemmen uit het huis

Al voor de moord deden geruchten de ronde dat Ronnie DeFeo voor veel onenigheid in het gezin zorgde. Zijn vader zou vijandig en dominant zijn geweest, waardoor het tussen Ronald Sr. en Ronald Jr. niet boterde. Hoewel de band die Ronnie (ook bekend als Butch) met zijn moeder had hecht genoemd kon worden, ontwikkelde Ronnie zich, waarschijnlijk door vaders gedrag, tot een onrustig en moeilijk persoon. Ronnie werkte in de garage van zijn vader, maar bracht meer tijd door in bars dan op zijn werk. Uiteindelijk raakte hij verslaafd aan drugs en alcohol, waardoor er steeds meer problemen in de familie ont-

Ronald DeFeo (rechts) met zijn vier jongere broers en zussen

‘Voor de familie DeFeo brak op 13 november 1974 om 03:15 uur de hel los’

stonen. Hij was zelfs af en toe gewelddadig richting de andere gezinsleden. Meerdere keren probeerde Ronnie te verhuizen om de situatie te ontvluchten. Maar na elke poging spoorde zijn vader hem weer op en sleepte hem mee naar huis. Dat wakkerde Ronnies gevoelens voor geweld nog meer aan. In november 1974 bereikten de spanningen een hoogtepunt en op die beruchte 13e novembernacht schoot Ronnie zijn slapende familie één voor één in hun bed dood. Alle gezinsleden zijn op hun buik in bed gevonden, met hun gezicht naar beneden, zoals bij een executie. Er is geen enkel spoor van verzet geconstateerd. Het blijft een raadsel dat geen van hen wakker werd. Vooral omdat er geen geluiddemper op het geweer zat, waardoor de schoten in die rustige buurt huizenblokken verder gehoord konden worden. Op enkel de blaffende hond van de DeFeo's na had niemand in de omgeving echter iets gehoord. Nadat hij de volgende dag gewoon nog naar zijn werk was gegaan, belde Ronnie die avond zelf de politie en bekende. Eerst gaf hij een paar valse verklaringen, maar uiteindelijk gaf hij toe en vertelde hij dat hij na de

moorden een bad nam en andere kleding aan had getrokken. Op zijn aanwijzingen vond de politie cruciaal bewijsmateriaal, zoals zijn bebloede kleding en het geweer dat hij gebruikt had. Ook vertelde hij dat stemmen uit het huis hem hadden beïnvloed om zijn vreselijke daad te plegen.

Krankzinnig?

Tijdens het proces tegen DeFeo, dat een jaar later op 14 oktober 1975 begon, vertelde hij dat hij zijn familie had vermoord uit zelfverdediging omdat hij stemmen hoorde die zeiden dat zijn familie tegen hem samenspande. Hij liet zijn advocaat weten dat hij tijdens de moordnacht het geweer had gekregen van een vrouwelijke verschijning met zwarte handen en een wijde capuchon over het hoofd toen hij alleen op zijn kamer was. Zijn advocaat, William Weber, voerde ontoerekeningsvatbaarheid aan. De psychiater van de verdediging ondersteunde krankzinnigheid, terwijl de psychiater van de aanklager vond dat DeFeo een antisociale persoonlijkheidsstoornis had en dat hij, hoewel hij LSD en heroïne gebruikte, op de hoogte moest zijn geweest van zijn daden ten tijde van de moorden. Voor de zesvoudige moord werd hij op 21 november 1975 door de jury schuldig bevonden en op 4 december van datzelfde jaar veroordeeld tot zesmaal levenslang. Al zijn verzoeken tot hoger beroep zijn afgewezen. Vanwege de raadselachtige feiten, zoals de geweeerschoten die door niemand gehoord zijn, doet een verhaal de ronde dat er

een tweede moordenaar was, maar dat is nooit bewezen, ondanks dat er een tweede geweer gevonden is in de gracht achter het huis. De zaak rondom de moorden blijft daarom deels onopgelost. Ronnie DeFeo is niet meer vrijgekomen en zat zijn straf uit in 'Sullivan Correctional Facility' in New York. Hij stierf op 12 maart 2021 op 69-jarige leeftijd in het 'Albany Medical Center', New York. De doodsoorzaak is niet openbaar gemaakt. Na het DeFeo-proces verwachtte de gemeenschap van Amityville dat de rust in hun woonplaats terug zou keren. Niets was echter minder waar...

De priester krijgt een klap

In het najaar van 1975 werd het huis aan Ocean Avenue 112 voor de spotprijs van \$ 80.000 verkocht aan de familie Lutz. Het gezin bestond uit George (28, oud-marinier en eigenaar van een bedrijf in landmeetkunde), Kathy (29) en haar drie kinderen uit een vorig huwelijk: Daniel (10), Christopher (7), Melissa (5). En hun hond Harry natuurlijk. Op 18 december 1975 betrokken ze hun droomhuis aan het water, aangekocht voor een geweldige prijs! Het was liefde op het eerste gezicht geweest. Zes slaapkamers en een souterrain, een dubbele garage, een boothuis en een verwarmd zwembad. Ondanks dat ze wisten wat er een jaar eerder gebeurd was, wilden ze het huis toch. Ze waren niet bijgelovig, het was goed betaalbaar en exact wat ze zochten. Maar hun droomhuis veranderde al snel in een regelrechte nachtmerrie. Vanwege de moorden besloot George een bevriende priester, Ralph Pecoraro (in het boek van Jay Anson pater Mancuso genoemd) te vragen om op de dag van hun verhuizing het nieuwe huis in te zegenen. Toen de priester tijdens het ritueel in één van de kleinere kamertjes wijwater sprenkelde, voelde hij zich niet op zijn gemak. Het werd er plots steenkoud, waarbij een stem hem sommeerde te vertrekken. "Get out!" Direct daarop werd hij in het gezicht geslagen. Toch was er niemand te zien. Hevig geschrokken door het vreemde voorval, verliet de priester het kamertje en raadde de familie aan om het zo min mogelijk te gebruiken, omdat er naar zijn mening iets vreemds mee aan de hand was. De priester werd gerustgesteld toen de familie de belofte deed dat er niemand zou gaan slapen. Het zou slechts een naaikamertje worden. Volgens het boek van Jay Anson verging het de priester na het voorval niet goed. Zo ontstonden er regelmatig blaren op zijn handen, moest hij voortdurend hevige griepaanvallen doorstaan en leidde zijn auto af en toe een eigen leven.

Een vliegenplaaag in hartje winter

Al direct vanaf het moment dat de familie de woning aan Ocean Avenue betrok, voelden de leden van het gezin dat er iets met het huis aan de hand was. Er waren vreemde geluiden te horen, zoals geklop en geschraap op deuren. Verschijnselen waar ze geen verklaring voor hadden volgden elkaar in rap tempo op. Langsdrijvende, misselijkmakende parfumluchten, vreemde temperatuurschommelingen, zwarte smurrie die op het sanitair in de badkamer

Het horrorhuis anno 1974

Politie voert de lijken af

*'Het werd plots steenkoud,
waarna een stem de priester
sommeerde te vertrekken'*

Butch na zijn arrestatie

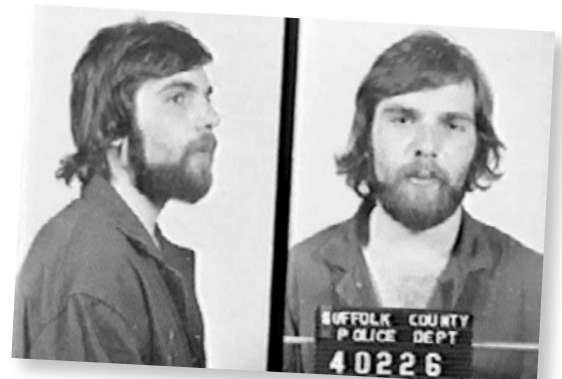
verscheen, een vliegenplaag in hartje winter, vooral in de slaapkamer. Op een nacht werd George wakker om Kathy een halve meter boven het bed te zien zweven. Door een ruk aan haar haren te geven, kon hij haar terug op het bed krijgen, waarna zijn partner wakker werd met het gezicht van een oude vrouw, dat zich later herstelde. Een andere nacht hoorde George luide marsmuziek en marcherende voeten van beneden komen. Alsof er een fanfare van vijftig man in de huiskamer stond te spelen. Toen hij wilde gaan kijken en het licht in de hal aanknipste, hield het lawaai plots op. Er was niemand te zien in de huiskamer, maar alle meubels waren naar de muren verplaatst en het tapijt lag opgerold. Alsof iemand ruimte had gemaakt voor... ja voor wat eigenlijk? George was een actief zakenman, maar vanaf het moment dat ze hun huis bewoonden onderging hij een persoonsverandering. Hij werd lui en geïrriteerd. Daarnaast werd hij geplaagd door een enorme kou die hij maar niet uit zijn botten kon krijgen en was hij voortdurend bezig met het zorgen voor brandhout en het opstoken van het haardvuur. Iedere nacht om 03:15 uur werd George wakker, exact op het tijdstip waarop de De-

Feo-moorden werden gepleegd. Daarna kon hij niet meer in slaap komen en werd hij telkens naar het botenhuis getrokken, waar hij dan een tijdje voor zich uit staarde om daarna weer terug naar huis te keren.

Sporen in de sneeuw

Het gedrag van de andere gezinsleden veranderde ook. De leden van het eens zo liefdevolle gezin kregen steeds vaker ruzie met elkaar. Kathy had nachtmerries waarin ze de moordpartij van Ronnie DeFeo zelf meemaakte als één van de slachtoffers. Behalve George begonnen alle gezinsleden op hun buik te slapen. De jongste dochter, Melissa (Missy), was onophoudelijk met een onzichtbaar speelkameraadje bezig die ze Jodie noemde. Ze beschreef haar speelviandje als een varkentje dat zich groot, klein en onzichtbaar kon maken. Aanvankelijk dachten George en Kathy dat het meisje een grote fantasie had. Tot George op de terugweg van een van zijn nachtelijke boothuistripjes Missy voor het raam van haar slaapkamer zag staan met achter haar iets of iemand met ogen als gloeiende

‘Op een nacht werd George wakker om Kathy een halve meter boven het bed te zien zweven’

Tekening van Missy van haar onzichtbare vriendje

kolen die op hem neerkeken. Hij snelde naar boven, maar daar angekommen was er niets bijzonders te zien. Melissa lag vredig te slapen in haar bed. George en Kathy hoorden het meisje ook vaak praten terwijl ze alleen in haar kamer was. Toen ze eens langsliepen om te kijken waar ze mee bezig was, zagen ze de schommelstoel heen en weer gaan, alsof er een onzichtbaar iemand op zat die naar haar luisterde. Ook zagen ze soms gloeiende ogen van buiten naar binnen kijken en ontdekten ze sporen in de sneeuw die leken op de afdrukken van een dier met gespleten hoeven. Op een dag wilde Kathy een kast in het souterrain verplaatsen en ontdekte ze een klein verborgen kamertje, een soort nis met rode muren. Het kamertje stond niet op de bouwtekening van het huis en het stonk er verschrikkelijk. George nam Harry, de hond, mee naar het kamertje, maar die was er met geen stok naartoe te krijgen en bleef ineengedoken van een afstandje zitten kijken. Het gevoel van onbehagen steeg evenredig met de hoeveelheid bizarre verschijnselen en uiteindelijk raakte het gezin ervan overtuigd dat er behalve hen ook een kwaadaardige kracht of macht in hun huis woonde. Op aanraden van een vriend deden ze nog een poging om het huis zelf te zegenen. Terwijl George een kruis omhooghield, zei Kathy het *Onze Vader* op. Ze gingen van kamer naar kamer, tot ze onderbroken werden door een koor van stemmen dat riep dat ze ermee op moesten houden. Daarna werden de bizarre verschijnselen alleen maar erger. Toen ze nogmaals de hulp van de priester wilden inschakelen, werd contact met hem onmogelijk gemaakt door een vreselijke ruis op de telefoonlijn. Dezelfde ruis was te horen als de priester terugbelde.

Het huis ontvlucht

Na 28 dagen in hun huis gewoond te hebben, zorgde een horrornacht ervoor dat het gezin op 14 januari 1976 om zeven uur in de ochtend in blinde paniek en met achterlating van al hun bezittingen, het huis verliet om er nooit meer terug te keren. Een nacht die ze nooit meer zouden vergeten. Wat was er in die vreselijke uren gebeurd? Tijdens een interview meer dan twintig jaar later, vonden de Lutzes het nog steeds moeilijk om erover te praten. Ze wilden de vreselijke gebeurtenissen van die laatste nacht dan ook niet meer tijdens het interview bespreken. De herinneringen maakten teveel los. George gaf tijdens het interview aan dat het huis wat hen betreft destijds onbewoonbaar was geworden. “Daarom is het boek van

Jay Anson geschreven”, zei hij, “zodat we die gebeurtenissen niet nogmaals hoeven te doorleven.” Kathy, waarvan hij inmiddels gescheiden was, stond hem daarin bij en zei dat het duister dat het huis bewoonde door hen niet uit te roeien was. “Het is heel moeilijk de angst te beschrijven en de diepte van wat angst met je kan doen”, zei ze. “Het tomeloze kwaad dat we meemaakten die nacht en dat ieder van ons afzonderlijk tot het uiterste heeft getergd, is niet uit te leggen. We vreesden voor ons leven.” Ondanks het enorme financiële verlies, zag het gezin na die laatste duivelse 14^e januarinacht geen andere uitweg dan het horrorhuis per direct te ontvluchten. Ze wilden er niet meer naar terug, zelfs niet om hun spullen op te halen. Omdat er nog een hypotheek van \$ 60.000 op stond, gaven ze het huis terug aan de bank. Een veilingmeester die voor de inboedel zorgde, verkocht via een veiling hun persoonlijke bezittingen. Het enige wat ze zelf gehouden hebben, is een door de grootvader van George gemaakte cedehouten kist met daarin de babyfoto's van de kinderen. Aan die veiling hebben ze een schamele \$ 1.600 overgehouden. Daarna vertrokken ze naar Californië. Met hun vlucht uit het huis en uit Amityville, hoopten ze een nieuwe start te kunnen maken. Ze wensten te kunnen vergeten dat ze door bovennatuurlijke krachten uit hun huis waren gejaagd. Niets liever wilden ze met de kinderen een nieuw, fijn leven opbouwen. Dat pakte echter anders uit...

Een afgedwongen persconferentie

In de periode na hun vlucht vanuit Amityville naar Californië, spraken de Lutzes bandjes in waarop ze vertelden over de paranormale gebeurtenissen die hen tijdens de 28 dagen dat ze het huis bewoonden overspoelden. Tijdens het maken van de bandjes merkten ze dat elk van de gezinsleden de gebeurtenissen anders had beleefd. Alsof eenieder in een eigen bubbel had gezeten. Om erachter te komen of er tijdens het proces van de eerdere bewoner, de veroordeelde massamoordenaar Ronnie (Butch) DeFeo, enig bewijs voor paranormale zaken naar boven was gekomen dat hen kon helpen, namen ze contact op met diens advocaat: William Weber. De advocaat had geen bewijs voor hen en twijfelde sterk aan hun verhaal.

William Weber, advocaat van Ronnie DeFeo

*Foto genomen tijdens onderzoek Ed en Lorraine Warren:
jongen met oplichtende ogen*

Foto rechts: John Matthew DeFeo, broertje van Ronnie DeFeo

Toch zag hij het wel zitten om er een boek over uit te geven en hun verhaal in de openbaarheid te brengen. Het boek zou geschreven worden door auteur Paul Hoffman. Het moest drie vragen over zijn voormalige cliënt beantwoorden: was DeFeo een koelbloedige moordenaar, had een kwade macht bezit van hem genomen en was hij ontoerekeningsvatbaar? De lezer zou zelf de uiteindelijke conclusie kunnen trekken. George en Kathy konden zich vinden in het idee van de advocaat, tot ze ontdekten dat Ronnie DeFeo een deel van de opbrengst van het boek zou krijgen. Daarop weigerden ze het boekcontract te tekenen. Weber stuurde daarna aan op een persconfe-

*‘Op de foto was een gezicht
te zien van een mysterieuze
jongen met oplichtende ogen’*

rentie met de Lutzs, maar dat zag Kathy niet zitten. Ze zwichtte uiteindelijk, nadat Weber dreigde om journalisten naar de school van de kinderen te sturen en ze zo de informatie over de angstige gebeurtenissen te ontfutselen. De persconferentie werd in februari 1976 gehouden op het kantoor van Weber. Kort daarna verbraken de Lutzs hun samenwerking met hem. Maar het leed was al geschied. De spookverhalen verspreidden zich snel en sloegen in als een bom. Ze trokken een menigte van nieuwsgierige en verontruste bewoners van Amityville naar het horrorhuis.

Hoax?

Ondertussen nam George contact op met Stephen Kaplan, de oprichter van het ‘Parapsychology Institute of America’ op Long Island. Hij vroeg hem om de verschijnselen in het huis te onderzoeken. Kaplan wilde hier wel op ingaan, maar George haakte af toen hij ontdekte dat Kaplan te boek stond als vampiroloog. “Daar wilden we niets mee te maken hebben”, verklaarde George tijdens een later interview. De dag na de afzegging vertelde Stephen Kaplan een lokale krant dat hij geloofde dat Lutz zijn onderzoek had afgeblazen omdat het verhaal puur bedrog was, een *hoax*. Daar eindigde de aanval van Kaplan niet mee. Hij zou er de eerstvolgende twintig jaar een sport van maken om als expert het verhaal van de Lutzs onderuit te halen. In zijn zoektocht naar een andere onderzoeker, kwam George Lutz in contact met de 19-jarige Laura Didio, een stagiaire bij een lokale omroep. Laura zag hun verhaal als een kans om beroemd te worden. Hoewel de familie Lutz liever niet met de pers wilde spreken, vertrouwden ze Laura, want ze zou het gezin in bescherming nemen. Toen ze hun verhaal vertelden, viel het Laura op dat de angst die ze hadden oprecht was en dat ze zichtbaar aangeslagen waren over wat hen was overkomen. Via Laura kwamen ze in contact met Ed en Lorraine Warren, twee doorgewinterde onderzoekers van het paranormale (meerdere getuigenissen van dit duo zijn verfilmd in de reeks *The Conjuring*). George en Kathy hadden vertrouwen in het duo en gingen akkoord met een onderzoek. Op 24 februari 1976, drie weken na het vertrek van de Lutzs, betraden Ed en Lorraine het huis aan Ocean Avenue 112, samen met een cameraploeg en Laura Didio...

Een spook op de foto?

Onmiddellijk nadat ze over de drempel stapte, werd Lorraine overvallen door een gevoel van intens verdriet. Ed had een beangstigende ervaring in het souterrain. Voor hen was het duidelijk dat dit niet zomaar een spookhuis was. Een tweede bezoek vond plaats in maart 1976 met

een groep journalisten, paragnosten en andere onderzoekers. Laura Didio en een nieuwsploeg van Channel 5 waren er ook. Er werd een seance gehouden, maar volgens de verslaggever van Channel 5 was het bezoek aan het huis allesbehalve sensationeel. Hoewel een tweede seance in het naaikamertje ook niets opleverde, toonde een van de foto's die tijdens het bezoek is gemaakt iets opmerkelijks. Er was een gezicht op te zien van een mysterieuze jongen met oplichtende ogen die leek op een van de kinderen die door Ronnie DeFeo gedood zou zijn. Er waren op het moment van het paranormale onderzoek geen kinderen in het huis. Toen George Lutz de foto aan Kathy's dochter Melissa (Missy) toonde, zei het meisje dat het de jongen was waar ze mee speelde toen ze daar nog woonden. De foto is niet wetenschappelijk onderzocht. Ondertussen probeerde de afgewezen Kaplan via een aantal radio- en tv-programma's nog steeds te bewijzen dat de zaak van de Lutzes bedrog was. Het commentaar van George en Kathy was dat Kaplan graag beroemd wilde worden en daar hun verhaal voor gebruikte. Hun conflict werd een jarenlange discussie, waarin ze elkaar over en weer voor oplichters uitmaakten.

Het indiaanse opperhoofd

In de tussentijd nam William Weber, de advocaat van Ronnie DeFeo, contact op met Amerika's beroemdste spokenjager, professor-parapsycholoog dr. Hans Holzer. Weber riep zijn hulp in om een hoger beroep mogelijk te maken voor zijn cliënt. In januari 1977 bracht Hans Holzer een bezoek aan het nog altijd leegstaande huis, samen met trancemedium Ethel Johnson Myers. Nog voordat het medium binnen was, had ze spiritueel contact met een indiaans opperhoofd dat op het terrein begraven lag en dat haar vertelde dat het een heilige plaats was. Ze concludeerde daaruit dat het huis op een indiaanse begraafplaats was gebouwd en dat het opperhoofd dat daar begraven lag daar heel boos over was. De enige geest die er aanwezig zou zijn, was het indiaanse opperhoofd en die wilde maar één ding: dat men zijn land zou

'Het medium had spiritueel contact met een indiaans opperhoofd dat daar begraven lag'

verlaten. Tijdens Holzers onderzoek zijn er foto's gemaakt waarop witte rook te zien is die de vorm heeft van een man op een paard. Holzer ging te rade bij het plaatselijk historisch genootschap en ontdekte dat er aan het begin van de twintigste eeuw aan Ocean Avenue een geraamte van een indiaans stamhoofd was gevonden. Amityville heeft een rijke geschiedenis. De streek werd oorspronkelijk bewoond door Montaukett indianen. Volgens een van de documentaires die ik bekeek, werd de grond onder Ocean Avenue inderdaad door hen gezien als een magische plek. Vijanden van de stam, of personen die de stam als bezeten beschouwde, werden daar begraven met hun gezicht naar beneden, gedoemd om voor altijd de duisternis te aanschouwen. Net als de zes leden van de familie DeFeo die met het gezicht naar beneden in hun bed gevonden werden, doorboord door kogels uit het geweer van gezinslid Ronnie DeFeo... Toeval?

Ruziënde parapsychologen

Volgens Holzer zou het zomaar kunnen dat DeFeo zijn moorden gepleegd had onder invloed van het indiaanse stamhoofd. In de lijn der verwachting lag echter de ontkenning van deze bewering door vampiroloog Kaplan. Kaplans vrouw liet tijdens een later interview weten dat Holzer een contract had om een boek te schrijven over de Amityville DeFeo-moorden. Hij zou met zijn bewering een motief hebben gehad om te kunnen schrijven dat er meer aan de hand was dan drugs en alcohol voor het plegen van de gruwelijke misdaad. "De indianen begroeven hun doden niet in de buurt van het water", vertelde ze tijdens datzelfde interview. Dat kon dus niet waar zijn. Montaukett chief 'Straight Arrow' van de 'Montaukett Tribe of Indians' legde echter uit dat in de loop van driehonderd tot vierhonderd jaar hevige erosie heeft plaatsgevonden die gevolgen had voor de waterspiegel. Veel indianengraven liggen daardoor nu onder water. Op de vraag aan Holzer waarom Kaplan zich ook tegen hem keerde, verklaarde Holzer dat toen Kaplan er lucht van kreeg dat hij het huis zou bezoeken, hij hem gevraagd had of hij mee naar binnen mocht. Maar Holzer weigerde. Dat was kennelijk tegen Kaplans zere been. Sindsdien is ook alles wat Holzer zegt wat Kaplan betreft 'bedrog'. Kaplan ontkende het verzoek aan Holzer te hebben gedaan. Hoe dan ook, volgens parapsycholoog Holzer wordt het huis bewoond door een boze indiaanse entiteit die contact zoekt met iemand die hem verstaat.

Ed en Lorraine Warren tijdens hun onderzoek in het huis

Een boek én een film

Vanaf 1977 begon het verhaal van George en Kathy Lutz een eigen leven te leiden. Wat begon als een nieuwtje in een lokale krant, groeide uit tot een landelijk mediacircus met de familie Lutz als middelpunt. Het eerste nationale artikel verscheen in april 1977 in het blad *Good House-keeping*. Het artikel, dat veel stof deed opwaaien, was geschreven door Paul Hoffman, de man die voor advocaat Weber het boek zou schrijven waar de Lutzes geen toestemming voor gegeven hadden. Ook voor het plaatsen van dit artikel hadden de Lutzes geen akkoord gegeven. Ze klaagden daarom Hoffman, het magazine en advocaat Weber aan. Via via ontmoetten de Lutzes auteur Jay Anson, die de goedkeuring van hen kreeg om op basis van de ingesproken bandjes een boek te schrijven over hun belevenissen in het behekste huis. Het boek dat *The Amityville Horror* zou gaan heten, verscheen in het najaar van 1977. Het werd uitgebracht als een waargebeurd verhaal. Ondersteund door een nationale publiciteitscampagne, werd het boek van de ene op de andere dag een hit! In juli 1979 verscheen onder dezelfde titel de verfilming van het boek al, met in de hoofdrollen James Brolin (in 1998 getrouwd met Barbra Streisand) en Margot Kidder. Het werd een kassucces dat bijna 80 miljoen dollar opbracht. Door de film en het boek brak in Amityville de hel los. Het plaatsje werd overstroomd door toeristen die van over de hele wereld naar het huis kwamen kijken.

Een vervloekt manuscript

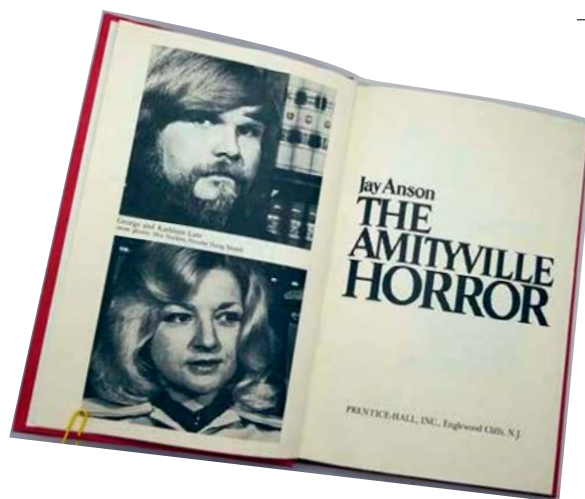
Nadat de film was uitgebracht, liet DeFeo's advocaat aan de pers weten dat het verhaal van de Lutzes deels door hem, George en Kathy was verzonnen. Omdat hij er destijds een smeug boek over wilde laten schrijven, had hij met de Lutzes urenlang zitten fantaseren onder het genot van vele glazen wijn. George en Kathy ontkenden deze bewering. Weber klaagde hen aan. In september 1979 liet hij priester Pecoraro oproepen om te getuigen in het proces. Onder ede verklaarde de priester dat hij ten tijde van het inzegenen van het huis wel degelijk een stem vanuit het niets gehoord had die hem sommeerde om te vertrekken. De zaak eindigde in een schikking. Vanwege

de ophef liet de filmmaatschappij de Lutzes ook nog een leugendetector test doen over de gebeurtenissen. Beiden doorstonden de test met vlag en wimpel. Terwijl de Lutzes bleven volhouden dat het verhaal waargebeurd was, bleven sceptici, waaronder vampiroloog Kaplan, op hun beurt het verhaal bekritisieren en erop hameren dat alles in scène was gezet. Kaplans vrouw gaf aan dat bij de herdruk van het boek van Jay Anson veel werd gewijzigd. Waren dat misschien foutjes die het bewijs waren dat de Lutzes de zaak bedrogen? "Er zijn vreemde dingen gebeurd met mensen die in contact kwamen met het manuscript", vertelde auteur Jay Anson in 1977 in *The New York Times*. Zo was er brand uitgebroken in de auto van de redacteur die met het script naar de uitgeverij reed. Een vriend van Anson en zijn zoon zijn bijna verdronken toen ze een kopie van het script vervoerden. Een vriendin van hem die een paar hoofdstukken zou proeflezen, is in de nacht nadat Jay haar de hoofdstukken overhandigde met haar dochters bij een brand omgekomen. Zelf overleed Anson in maart 1980 op 59-jarige leeftijd aan een hartinfarct, kort na de voltooiing van zijn tweede roman, getiteld: 666...

Ging het om geld?

Ook andere bij de kwestie Amityville betrokken personen werden getroffen door rampspoed; in 1995 overleed Kaplan op 54-jarige leeftijd, in het jaar dat zijn boek *The Amityville Horror Conspiracy* verscheen waarmee hij de Lutz-zaak wilde ontmaskeren. George en Kathy Lutz scheidden in 1980, maar bleven vriendschappelijk met elkaar omgaan. Kathy (57) stierf in 2004 aan emfyseem en George (59) stierf in 2006 aan een hartaandoening. Advocaat Weber stelde dat George en Kathy Lutz altijd alleen maar uit geweest waren op geld verdienen. Volgens hem hadden ze het huis gekocht, omdat ze een slaatje wilden slaan uit de moorden. Parapsycholoog Hans Holzer zei daarover: "En dat terwijl de advocaat zelf bezetenheid van zijn cliënt DeFeo aandroeg. Waarom zag hij het dan nu ineens als bedrog?" Laura Didio gaf aan: "Bedrog? Waarom zouden ze? George en Kathy zijn alles wat ze hadden kwijtgeraakt en konden vooraf niet weten of zo'n verhaal zou aanslaan. Er zijn zoveel spookverhalen dat je mazzel moet hebben wil het jouwe in het oog springen."

De kans dat je daar een fortuin mee verdient, is erg klein.” Maar is dat wel zo? Hoeveel leverde het hele horrorverhaal het echtpaar Lutz op? De opbrengst van het boek was ongeveer een kwart miljoen en de film leverde de familie zo’n \$ 160.000 op. Ruim een derde ervan ging op aan rechtsbijstand en advocaten vanwege de rechtszaken. Eén van die rechtszaken was aangespannen door Jim en Barbara Cromarty, die het huis in het voorjaar van 1977 kochten. Zij hadden geen enkele last van spookverschijnselen, maar claimden dat het boek van Jay Anson, dat in de herfst van datzelfde jaar uitkwam, verantwoordelijk was voor de enorme toestroom van toeristen en spokenjagers rondom hun huis. Hierdoor konden ze geen normaal leven meer leiden. Er werd geschikt en de Cromarty’s, die inmiddels genoeg hadden van alle publiciteit, verhuisden twee jaar later.

So you don't believe in haunted houses? Now you will!

Opende meditatie de poort?

De Lutzes voelden zich nog jaren achtervolgd door kwade machten, alsof ze die meegenomen hadden uit het huis. Daar kwam pas een einde aan nadat de exorcist van de aartsbisschop van Canterbury een ritueel in de kerk uitvoerde en de familie ermee stopte om alles wat in hun leven fout liep aan het huis te wijten. Ondanks dat was hun levensvuur al wel uitgedoofd tot een smeulend vonkje. In de loop der jaren is het huis meermalen van eigenaar gewisseld. In 2010 is het voor \$ 950.000 verkocht. Na een totale renovatie kwam het opnieuw op de markt, maar leverde nu slechts \$ 605.000 op. In ieder geval was er volgens de bewoners die na de Lutzes het huis bewoonden niets bovennatuurlijks gebeurd. Hadden de kwade mach-

Dolende Geesten
HILDA SPRUIT

Nieuw! Dolende geesten

‘Over liefde die grenzen van leven en dood overschrijdt,’
~ ParaVisie ~

Geestverwanten
HILDA SPRUIT

Young Adult

Auteur Hilda Spruit

Wat voorafging
GEESTVERWANTEN & VERSCHIJNINGEN

Winnaar Jonge Jury Debuutprijs

Beste Boek Young Adult - Thrillers & More -

Verschijningen
HILDA SPRUIT

Alle delen zijn los te lezen

‘Voor iedereen met interesse in het paranormale. Want er is meer tussen hemel en aarde.’
~Frans Schmidt Gieskens, bandstemmen-specialist (EVP)~

Het gerenoveerde huis, nu met vierkante ramen en een nieuw adres

ten die het huis terroriseerden het dan alleen op de Lutzes voorzien? Kathy verklaarde tijdens een interview: “Toen we het huis introkken, deden we aan meditatie. Ik denk dat we daarmee onze geest hebben opengesteld voor bepaalde zaken en we daardoor extra gevoelig waren.” George voegde eraan toe: “Wat er ook in dat huis zat, het was zeer intelligent en uiterst ongeduldig. Je begrijpt pas wat het kwaad is, als je het zelf hebt ondervonden.” Kathy: “Het was demonisch. Het stal al onze dromen en nam onze onschuld erbij mee. Het was zelfs uit op onze levens!” Na het uitkomen van de eerste film in 1979 volgde een hele reeks fantaserijke opvolgers. Het verhaal van de Lutzes is in 2005 nogmaals verfilmd, overgoten met een flinke scheut Hollywood-saus, maar met eveneens als basis het boek van Jay Anson. Wat mij betreft is de oorspronkelijke film uit 1979 een van de beste en spannendste klassiekers. Het horrorverhaal van de Lutzes blijft hoe dan ook leven, misschien omdat het als waargebeurd is afgeschilderd.

over, zag documentaires en films, maar heb nog steeds niet alles wat erover uitgekomen is onder ogen gehad. Dat zou bijna een dagtaak zijn. Wat er exact gebeurd is in het huis ten tijde van de DeFeo-moorden en de 28 dagen dat de familie Lutz er woonde, is nog steeds niet helder en zal ook, nu de meeste hoofdrolspelers zijn overleden, nooit volledig worden opgehelderd. Om toeristen te ontmoedigen, is het adres van het beruchte koloniale horrorhuis veranderd van Ocean Avenue 112 in Ocean Avenue 108. Ook zijn de ramen aan de voorkant, die in de films als boosaardige ogen overkomen, vervangen door vierkante vensters. Ondanks nieuw uiterlijk en adres, trekt het huis nog steeds bezoekers uit de hele wereld •.

Inleiding op dit artikel is afkomstig uit ‘Het Amityville Mysterie’ van Jay Anson.

Ocean Avenue 108

De DeFeo-moorden en het horrorverhaal van de Lutzes zijn vele malen onderzocht en bekritiseerd. Hoewel mediums en paranormaal onderzoekers beweren dat het huis en het terrein waarop het staat vervloekt is, denken anderen dat het relaas van de Lutzes enkel een slim plan is geweest om snel veel geld te verdienen. Wat is de waarheid over het huis in Amityville en ligt er echt een vloek op? Ik heb me er lange tijd mee beziggehouden, las er veel

Hilda Spruit debuteerde in 2015 met haar *young adult*-roman *Geestverwanten*, die in 2016 bekroond werd met de ‘Jonge Jury Debuutprijs’. Inmiddels is de trilogie compleet met de los te lezen vervolgroman *Verschijningen* en het onlangs verschenen boek *Dolende geesten*, op de markt gebracht door uitgeverij Clavis. WWW.HILDASPRUIT.NL